

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔτος τρίτον τοῦτο εἶναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια δεκακόσα ὑγδοθῆντα ἔξη,
εἰς αὐτὸ τὸ χρόνον καί τι θὰ μᾶς τρέξη.

Ὁ Ῥωμηός τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιά φορά θὰ βγαίη,
κι' ὅταν ἔχω ἄξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ καταβαίηαι.
Συνδρομητὰς δὲν ἔχωμαι — γιὰτί δὲν τοὺς ἀνέχομαι,
Κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνεῖς συνδρομητῆς.

Δὲν θὰ ἔχουμε τεφτέρια — ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμὲ.
Μέσ' ὅτων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ῥωμηός μας μιά δεκάρα
Κι' ἄς τὴν δίνῃ ὅποιος θέλῃ — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Πέντε τοῦ μηνὸς Γεννάρη
καὶ πανοῦληνο φεγγάρι.

Ποῦντο δύο κι' ἑκατὸ
εἰς τὰ χέρια μου κρατῶ.

Καὶ ὁ Ῥωμηός μας σήμερα
σὰς φάλλει τὰ Καλήμερα.

Καλήμερα, καλήμερα, καὶ πάντα καλήμερα,
κι' ἄς τὸν καλημερίσωμε μὲ ντέφι καὶ φλογέρα.
Ἀφέντη Θεωράκη μου, πέντε φοραὶς ἀφέντη,
ποῦ τοῦ πολέμου ἡ φωτιὰ σοῦ φαίνεται γιὰ γλέντι,
ποῦχεις κορδέλαις καὶ σταυροὺς γιὰ ζηλευτὸ στολίδι,
καὶ τοῦ κοράκιου τὸ φτερὸ φορεῖς καμαροφρύδι.

Ποῦ σ' ὅποιο μέρος κι' ἂν βρεθῆς εὐθύς τὸ κάνεις βήμα,
ὅπου κανένας ρήτορας δὲν σὲ περιῖ ὀτὴ λίμα,
ποῦ στάζουν μέλι-ζάχαρι τὰ ὠμορφά σου χεῖλη
καὶ τὰ σκουπίζεις μὲ λινο μεταξωτὸ μαντύλι,
ποῦ σεῖσαι καὶ λυγίζεσαι σὰν τὸ κυπαρισσάκι
καὶ μὲ σουμάδα τρέφεται, ἀφέντη Θεωράκη.

Ἡ ἄσπραϊς φαβορίταις σου καὶ τὸ πολὺ καμάρι
ζουρλαίνουν κάθε ὠμορφῇ, πανόρητο καλλιημάρι.
Καβαλικεύεις χαίρεσαι, πεζεύεις καμαρόνεις,
κι' ὅπου πατεῖ τὸ πόδι σου πολέμους φανερόνεις,
πολέμους πέρα ὀτὸ Σ τ α υ ρ ὸ καὶ μέσα ὀτὴν Ἀθήνα,
καὶ γίνεσαι Πρωθυπουργός μὲ ζήτω καὶ κλαρίνα.

Κατασκλαβόνει τῆς καρδιαῖς τὸ γελαστό σου ὕφος,
καὶ μέσ' ἀπὸ τὰ χέρια σου δὲν σοῦ ξεφεύγει ψήφος.
ἀφίνεις ἕναν ἀπ' ἐδῶ κι' ἀμέσως ἄλλον πᾶνεις,
καὶ τοὺς ἐννιά σου ἔξαφνα διακόσους μᾶς τοὺς κάνεις,
κι' ἀρχίζεις τὰ τσακίσματα σὰν χαιδεμμένη κόρη...
νὰ δώσ' ὁ Θεὸς κι' ἡ Παναγιά νὰ βάλῃς μισοφύρι.

Ἔχεις Μαργέλους βουλευτὰς καὶ ἄλλους μαργαρίτας,
ἔχεις Πρυτάνεις ἀδελφούς καὶ Ἀρειοπαγίτας,
ἔχεις καὶ τόσους ἀνεψιούς καλοὺς καὶ προκομμένους,
μὲ γράμματα καὶ μάθησι μεγάλη πλουτισμένους.
Ἔχεις χιλιάδες ἀπ' ἐμπρός, χιλιάδες κι' ἀπ' ὀπίσω,
ἔχεις καὶ τὸν Μαθηόπουλο νὰ σοῦ κρατῇ τὸ ἴσο.

Τοῦ βασιλεῖα τοῦ γίνεσαι κουνούπι δλεένα,
καὶ ρυμουλκεῖσαι ὅπως λὲς κι' ἀκούεις τὸν καθένα.
Πότε τροχίζεις τὸ σπαθί καὶ πότε τὸ κοντύλι,
καὶ δὲν εἰξεύρουν τί νὰ ποῦν καὶ οἱ ἐχθροὶ κι' εἰ φίλοι,
καὶ νίκαις ὀνειρεύεσαι καὶ φούρνους μὲ καρδέλλα,
κι' ἐκεῖ ποῦ κλαῖς ἀπὸ θυμὸ ξεραίνεσαι ὀτὰ γέλοια.

Μὲ τὰς διακοινώσεις σου ὀλ' ἡ Εὐρώπη τρέμει,
καὶ τὸ σεράγι τοῦ Χαμίτ καὶ ὀλο τὸ χαρέμι,
τρέμει καὶ ὁ Κισλάραγα καὶ ὁ Σεχουλιολάμης,
γιὰτί τοὺς πᾶει ριπιτί τὸν πόλεμο μὴν κάμης,
κι' ἄλλο δὲν λείπει τίποτα εἰς σὲ τὸν Μακεδόνα,
παρὰ ὀτὸ χέρι τὸ δεξί μᾶ κτυπητῇ γοργόνα.

Καλήμερα, καλήμερα, καὶ πάντα καλήμερα,
κι' ἄς τὸν καλημερίσωμε μὲ ντέφι καὶ φλογέρα.
Κι' ἂν δὲν σοῦ τᾶψαλα καλά, νὰ μὲ μουτζώσουν ὀλοι,
καὶ νὰ μὴ δῶ τὸν βασιλεῖα νὰ πᾶη μὲς ὀτὴν Πόλι.
Ἐδῶ ποῦ τραγουδήσαμε πέτρα νὰ μὴ ραγίσῃ
καὶ ὁ ἀφέντης Θεωρῆς χρόνους πολλοὺς νὰ ζήσῃ.